

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αρτικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙΣ.

Νὰ δά ! ἀποφασίσαν τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες
Νὰ μὴ περνοῦν μὲ λόγια γεμάτα τῆς ἡμέρας,
Νὰ μὴ κλωτσᾷ κανένας τὸν ἄλλο καὶ νὰ δέρνη,
Κι' οὔτε ποτὲ ρουσφέτζα κανένας νὰ μὴ πέρνη.
Μὰ τί ; γελάτε ὄλοι ; . . . δὲν εἶναι παραμύθια . . .
'Στὴν πίστι μου, ἀδέρφια, σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια.

'Ἐκαμ' ὁ Κουμουνοῦρος ἀπόφασι μεγάλη
Σὰν ἀσκητὴς νὰ φύγη ἔξω 'στὴν ἐρημιὰ,
Κι' ἂν ξαναλθῇ τοῦ ἔθνους 'Ηγέτης, νὰ μὴ βάλ्लη
Εἰς ἔνταλμα κανένα ὑπογραφή καμμιά.
Μὰ τί ; γελάτε ὄλοι ; . . . δὲν εἶναι παραμύθια . . .
'Στὴν πίστι μου, ἀδέρφια, σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια.

'Ἐκοψε ὁ Κολάος τὴν ἀκοπή του λίμα,
Τὴν κρύα του σουμάδα, τὸ σοβαρὸ του βῆμα,
Καὶ χάριν τῆς πατρίδος θὰ κλείσῃ πιά τὸ στόμα,
Κι' ἓνα μὲ τὸν Τρικούπη θὰ σχηματίσῃ κόμμα.
Μὰ τί ; γελάτε ὄλοι ; . . . δὲν εἶναι παραμύθια . . .
'Στὴν πίστι μου, ἀδέρφια, σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια.

Δὲν θέλ' ὁ Μεσσηνέζης πρωθυπουργὸς νὰ γίνῃ,
Οὔτε ὁ Οἰκονόμου ἀκόμα κι' οἱ λοιποί. . . .
Δὲν πολεμοῦν σὰν πρῶτα, ἐκάμανε εἰρήνη,
Καὶ ἔσμιξαν εἰς ἓνα οἱ τόσοι τῶν σκοποί.
Μὰ τί ; γελάτε ὄλοι ; . . . δὲν εἶναι παραμύθια . . .
'Στὴν πίστι μου, ἀδέρφια, σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια.

'Ακόμη κι' ὁ Ζαήμης θὰ πάψῃ τὴν μουρμούρα,
Καὶ ἀπ' ἔδῳ κι' ἐκεῖθε δὲν θὰ γυρνᾷ σὰν σθοῦρα.
'Απ' ὅπου τὸν τραβοῦνε αὐτὸς δὲν θὰ πηγαίνει,
Κι' ἀκίνητος σὰν βράχος 'στὸ λόγο του θὰ μένη.
Μὰ τί ; γελάτε ὄλοι ; . . . δὲν εἶναι παραμύθια . . .
'Στὴν πίστι μου, ἀδέρφια, σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια.

Δὲν θάχῃ ὁ Τρικούπης 'Εγγλέζικο γεινάτι,
Θ' ἀκούσῃ ὅσα γράφουν ὁ Νέγρης καὶ λοιποί,
Θ' ἀφήσῃ ὅπως ἦταν καὶ τώρα τὴ δεκάτη,
Καὶ τῶν βωδῶν ὁ φόρος γιὰ πάντα θὰ κοπῇ.
Μὰ τί ; γελάτε ὄλοι ; . . . δὲν εἶναι παραμύθια . . .
'Σ τὴν πίστι μου, ἀδέρφια, σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια.

Δὲν θὰ γελοῦν τὸ ἔθνος μὲ ψέμματα οἱ ψεύταις,
Οὔτε κὰν μιὰ βελόνα θὰ κλέβουνε οἱ κλέφταις'
Οἱ τοκογλύφοι τόκους ποτὲ δὲν θὰ ζητοῦνε
Κι' οἱ ἔμποροι μὲ μέτρο σωστὸ θὰ μᾶς μετροῦνε.
Μὰ τί ; γελάτε ὄλοι ; . . . δὲν εἶναι παραμύθια . . .
'Στὴν πίστι μου, ἀδέρφια, σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια.

Θὰ βάλ्लουν ἢ κυρίαις λιράτσα γιὰ ρουστάνι,
Θὰ λείψουν ἢ κορδέλλαις, τὰ πούφια κι' ἡ οὐρά,
Καμμιά παρθένα κόρτε ποτὲ τῆς δὲν θὰ κἀνη,
Δὲν θάχουν ἢ κουζίναις ξαδέρφια τρυφερά.
Μὰ τί ; γελάτε ὄλοι ; . . . δὲν εἶναι παραμύθια . . .
'Στὴν πίστι μου, ἀδέρφια, σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια.

Θά πάψη και ὁ Βλάχος νά γράφῃ 'στίην *Εστία*
Μέ ὄνομα γυναίκα·ς τὰ τόσα του ἀστεία.
Κί' ἐγὼ μαζί με τοῦτον τὴν ποιήσι θά πάψω,
Και πίστε με Ζαήμη, ἂν στίχο ξαναγράψω.
Μὰ τί; γελάτε ὄλοι; . . . δὲν εἶναι παραμύθια . . .
'Στίην πίστι μου, ἀδέρφια, σὰς λέω τὴν ἀλήθεια.

Θ' ἀφήσουν τῆς ῥωμάντσας κι' οἱ ποιηταὶ οἱ νέοι,
Και ὄλοι θέ νά πιάσουν 'στό χέρι των δουλειά . . .
αΜὰ σώπα ἐπὶ τέλους» καθέννας σας μου λέει,
Και σήμερα ὁ κόσμος ἔχει **Πρωταπριελιά.**
Τρώντι! τώρα νοιώθω πὼς γράφω παραμύθια . . .
Μὰ τί χαρά, ἀδέρφια, ἂν ἦταν ἀλήθεια.

Souris.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἀπὸ τοῦδε δικαιοῦμεθα νά λέγωμεν περὶ τῆς ἀντιπολι-
τεύσεως ὅτι *Κῶναψ' ἐπὶ κεράτων βοῶν* καθεσθεῖς ἦδεν.

Ὁ κ. Στέφανος Ἐένος ἐθάπτισεν ὡς γνωστὸν τοὺς λεγο-
μένους ἁμογενεῖς Ἐρόσκάνθάρους· ἄλλ' ὁ μακαρίτης Κο-
ραῖς παρεδέχετο ὅτι αἱ λέξεις κάρθαρὸς και γάδαρος ἔχουσι
τὴν αὐτὴν ῥίζαν.

Ἄλ Νέαι Ἰδέαι ζηλοτυπήσασαι τὴν *Πρωταν*, τῆς ὁποίας
μόνα τὰ Ποικίλα ἀναγινώσκονται, ἐνόμισαν ὅτι ἂν ἀρχίσουν
νά δημοσιεύουν και αὐταὶ Ποικίλα, ἴσως θά κατορθώσουν νά
προσφέρουν κἄτι πρὸς ἀνάγνωσιν.

Νομίζομεν ὅμως ὅτι τὰ κύρια ἄρθρα τοῦ Οἰκονόμου χω-
ριζόμενα κατὰ παραγράφους ἀποτελοῦν τὴν πλουσιωτέραν
ἀνθοδέσμην ποικίλων.

Εἰς τὸ πρὸς τὸν κ. Τρικουπὴν εὐχαριστήριον τοῦ Ἡγου-
μένου Πεντέλης ὑπῆρχε και ἡ λέξις ἱκανὸς ἀναφερομένη εἰς
τὸν κ. πρωθυπουργόν.

Τὸ θῆλυ ὄργανον τοῦ κ. Δεληγιάννη, ἡ «*Πρωίαν*», συνεκι-
νήθη ἐκ τῆς λέξεως αὐτῆς και ἔγραψε τὰ ἑξῆς :

«*Ἡμεῖς γινώσκομεν ὅτι ὁ κ. πρωθυπουργὸς εἶναι εἰς ἕκ
τῶν ἱκανωτέρων τῶν πολιτικῶν μας, λοιπὸν ποῖαν ἱκανό-
τητα εὐχεται εἰς αὐτὸν ὁ καλόγηρος ; Ἴσως θά ἐννοῇ ἱκα-
νότητα φύσεως ἄλλης.»*

Ἐχει πολὺ δίκαιον νά διαμφισβητῇ τὴν ἄλληλ φύσεως
ἱκανότητα τοῦ κ. Τρικουπῆ ὁ πάτρων τῆς *Πρωίαν* και μὴ
λαβῶν πείραν αὐτῆς, οἷαν ἔλαβε τῆς πολιτικῆς του ἱκανό-
τητος. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν *εἰδικὴν* του ἱκανότητα, αὐτὴ
οὐδέποτε θά διαφιλονεικηθῇ, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον
ὅτι αὐτὴ δὲν ἀπαιτεῖ *προσόντα*.

Ἐλεγεν εἰς ὅτι αἱ ἐν τῇ βουλῇ ἀγορεύσεις τοῦ κ. Οἰκονό-
μου ἐπωσδήποτε εἶναι καταληπτότεραι ἀπὸ τὰ ἐν ταῖς
Νέαις Ἰδέαις ἄρθρα του.

— Δὲν εἶναι δικοὶ του λοιπὸν οἱ λόγοι ; τὸν ἠρώτησαν.

**Ἄν εἶχε δίκαιον ὁ πρῶτος, τότε θά κάμη καλά ὁ κύριος
Οἰκονόμου ὅταν θά θέλῃ νά γράψῃ ἄρθρον ἐν τῇ ἡμερῇ
του, νά ἀναβαῖνῃ εἰς καμμίαν καρέγλαν, φανταζόμενος ὅτι
εἶναι ἐν τῇ βουλῇ, νά ἀπαγγέλλῃ ὅ,τι θέλει νά πῇ, νά
ἔχῃ δὲ στενογράφων ὅστις νά κρατῇ σημειῶσιν τῶν λόγων
του, οὗς ἔπειτα νά στέλλῃ πρὸς δημοσίευσιν.*

**Ἐγένετο λόγος περὶ τῆς φορολογικῆς διατρίβης τοῦ κ.
Πάλλη ἐν τῇ Ἑφημερίδι.*

Ὁ φίλος τοῦ Α. Κ. παρατῆρεῖ τὰ ἑξῆς :
— Δὲν θέλει τὸν φόρον ἐπὶ τῶν ἀροτριῶντων κτηνῶν
θέλει τὸν κεφαλικὸν φόρον. Γι' αὐτὸν ἐν τοσοῦτῳ εἶναι ὄλω
τὸ ἴδιον. Καὶ ὁ τὴν μία και ὁ τὴν ἄλλη περίστασι εἶναι
φορολογήσιμος.

Παρερυθεῖς τις εἰς τὴν παράστασι τοῦ **Ῥιγολέττου**
μας στέλλει τὴν ἑξῆς ἰδέαν του :

«*Ἐ! ἐπὶ τέλους εἰς τὸ θέατρο αὐτὸ βλέπει τις, ἂν δὲν
ἀκούῃ.
αΤὴν νύκτα τῆς Κυριακῆς ἦτο διὰ τοῦτο ἀναστρεὸς ὁ
οὐρανός, διότι ὄλα τὰ ἄστρα του εἶχαν πάει εἰς τὸ θέατρον.
αΣὰς φαίνεται παράδοξον ὅτι και ὁ οὐρανός μας ἔθεα-
τρίσθη ;
αἘ! δὰ τώρα, δὲν ξεύρετε οἱ ποιηταὶ μας ποσάκις τοῦ
ἠγόρασαν εἰσιτήρια ;»*

Σκηνὰς μολιερείους εἶχομεν κατ' αὐτάς.
Ὁ παγκόσμιος ἔραστής Ν*** ἐθυσίασε χίλια φράγκα διὰ
νά καταστήσῃ δυνατὴν τὴν συνέντευξίν του με μίαν . . .
Κορίσταν.

Τὴν πρώτην νύκτα ὁ Νί μας κτυπᾷ, κτυπᾷ, κτυπᾷ, οὔτε
φωνῇ, οὔτε Κορίστα.

Τὴν δευτέραν νύκτα και Κορίστα και φωνή· ἄλλ' ἡ φωνή
τοῦ λέγει :

— Φύγε καυμένη κ' ἔρχεται ὁ ἀδελφός μου· μπορεῖ νά
μας σκοτώσῃ και τοὺς δύο.

Ὁ ταλαίπωρος Ν*** ἀκόμη φεύγει, ἐνῶ τὰ χεῖλια του
μυριολογοῦν τὰ χίλια του.

— Τί διάβολο ! ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἔλεγεν ὁ κ. Ρ***
διηγούμενος τὴν ἱστορίαν αὐτὴν, εἶναι καταδικασμένος νά
ἀποθάνῃ παρθένος.

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Τὸ ψεῦμα εἶναι σήμερα κίβδηλον νόμισμα, νομίμως
τιθέμενον εἰς κυκλοφορίαν.

Εἶναι ἡ μόνη ἡμέρα καθ' ἣν οἱ κερασφόροι σύζυγοι
παρηγοροῦνται.

— Ἐτσι ψέματα τὸ κάνει, γιατί εἶναι πρωταπριλιά.

Σήμερα μόνον κάμνει ὀλίγην διακοπὴν ἡ φιλαρέσκεια
τῶν δεσποινίδων.

Ὅταν τὰς λέγητε σήμερα ὠραίας, θά ἔχουν τὴν
διάκρισιν νά σκέπτωνται :

— Μήπως μάς τὸ λέγουν διότι εἶναι πρωταπριλιά ;

Ὁ κ. Κουμουνοῦρος μεταξὺ ὕπνου και ἐγρηγόρσεως
θά ἐρωτᾷ ἑαυτὸν και θ' ἀπαντᾷ :

— Τί ; δὲν εἶμαι πρωθυπουργός ;

— Ἄ ! μπᾶ ! εἶναι πρωταπριλιά και γιὰ τοῦτο νο-
μί ζω ὅτι δὲν εἶμαι.

Ἄν ἐπρόκειτο νά νυμφευθῇ ὁ κ. Διληγιάννης με γά-
μον πολιτικόν, ἡ φυσικωτέρα του σύζυγος θά ἦτυ ἡ δε-
σποινὴς πρωταπριλιά.

ΜΑ ΗΤΑΝΕ ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ.

Ἐσυκινήθη τώρα τόσο χρόνο
Ὅπου δὲν ἄλλαξα τὸν ἴδιο μου σκοπὸν,
Πάντα πὼς ἔχω στήν καρδιά μου πόνον
Πάντα πὼς τὴν λατρεύω, πὼς τὴν ἀγαπᾶ.

Και ἀνοιξε τὰ δροσερά της χεῖλην.
Και—«τί ζητᾷς ; μου λέει, τώρα νά σοῦ πῶ»
—«Πὼς μ' ἀγαπᾷς και σὺ χρυσῆ μου φίλη...»
Ἐχαμογέλασε, και μούπε—αΣ' ἀγαπᾶ.»

Και πίστεψα εἰς τὴ γλυκειά της τὴ λαλιά
Μὰ ἔξασα πὼς ἦτανε **πρωταπριελιά.**

De Cock.

Εἰς τὸν Ἐξοχώτατον Δόκτωρα Σιμούν.

Ἐστῆς γιατρικῆς τὰ φάρμακα ὡς ἰστό λαϊμὸ ἐμπῆκες
Κί' ἐπ' τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας σου γιατρὸς, Σιμούν, ἔβγῃκες·
Μὰ τώρα με τὸ δίπλωμα γιὰ δύο γιατροὺς θά κάνης,
Κί' ἔτσι κανένα ἀπὸ μάς ποτὲ δὲν θά πεθάνης.

Ἡ συντροφιά τοῦ Μὴ Χάνεσαι.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

II

Sonetto

Ἄν σήμερα κανεῖς σὰς πῆ
Πὼς τάχ' αὐτὴ τοῦ ἀγαπᾶτε
Ἄλλὸν κυττάζει, μὴν κοπῇ
Τὸ αἷμά σας—χαμογελάτε.

Κί' ἂν ἄλλος πῆ χωρὶς ἴτροπῆ
Εἰς τῆς ἀγάπης σας νά πάτε,
Ἄποκριθῆτε : σιωπῆ
Και γιὰ κουτὸ μὴ με περνᾶτε.

Τοὺς φίλους σας γιὰ τὴν ψευτιά τους
Σήμερα νά φοβᾶσθε μόνο,
Ταῖς φίλαις σας ὄλο τὸ χρόνο.

Γιὰτ' ἔχουνε μέσ' ἐς τὴ ματιὰ τους,
Ἐ τὰ λόγια τους και ἐς τὰ φιλιά
Παντοτεινὴ πρωταπριλιά.

Ἄράχνη.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ.

Τὸ τρελλὸ τὸ χελιδόνι ἦλθε πάλι ἀπὸ τὰ ξένα
Στὰ παλαιὰ του τὰ λημέρια τὰ πολυαγαπημένα·
Μὰ ἀντὶ νά βρῇ τὴ φύσι με λουλούδια σκεπασμένη
Βρῆκε λούλουδα γυρμένα και τὴ φύσι χιονισμένη.

Εἶμ' ἐγὼ τὸ χελιδόνι κ' ἐρχομαι ἀπὸ τὰ ξένα
Γιὰ νά ἰδῶ τὰ δυὸ της μάτια τὰ πολυαγαπημένα.
Μὰ ἀντὶ θερμὴ ἀγκάλη, βρῆκα κρύα τὴν ματιὰ της
Και στὰ στήθια της, γιὰ μένα, παγωμένη τὴν καρδιά της.

De Cock.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΚΑ

Κωνσταντινούπολις, τῆ 28ῃ Μαρτίου 1880.

Φίλε Μὴ Χάνεσαι,

Νέαν ὄλως ὄψιν ἔλαβε χθὲς τὴν ἐσπέραν τὸ προσφιλὲς ἡμῶν Σταυροδρόμιον. Ἐν τῷ καφενεῖῳ καθήμενοι εἶδομεν ἀπροσδοκῆτως καὶ πάλιν μασκαράδες καὶ ἐνομίσασμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι ἐπειδὴ αἱ χειμεριναὶ ἀπόκρεω εἶχον ἀφανισθῆ, πλακωθεῖσαι ὑπὸ τῆς χιόνης, σύλλογός τις δαιμονισμένων ἐνεκαινίσασεν ἑαρινὰς ἀπόκρεω.

Τί ἀπογοήτευσιν ἐν τούτοις ἐπάθομεν, ὅταν ἡ ἀποκρηάτικη ἀνοιξὶς ἐνεφανίσθη ὡς παχύμυρὸς τις Ἀρμενία, ἣτις ἐνίοτε σκεπάζει ὅλην τὴν Μεγάλην, ἀλλὰ τὸσφ στενὴν ὁδὸν τοῦ Πέραν. Τὸ αἰνίγμα τῶν Μασκαράδων ἐν μέσῃ τεσσαρακοστῇ ἐλύσαμεν πληροφορηθέντες ὅτι ἀρμονικὴ τις ἀδελφότης, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἦτο τὸσφ βαρὺ ὥστε ὄσφ νὰ τὸ φέρω εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἔπεσε κ' ἔσπασεν, οὐδ' ἐνόουον νὰ στείλω εἰς τὰς παρθενικὰς Ἀθήνας *σπασμένην Δουδοῦν* ἔδιδε χορὸν, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, ὑπεραγαπῶντος τὸ γένος τῶν Ἀρμενίων.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἐν γένει εἶναι ζῶον μιμητὸν, οἱ Ἀρμένιοι εἶναι ἀνθρωπινώτεροι ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ, κατὰ τὴν αὐστηρὰν λογικὴν τοῦ Δζὸν Στιούαρτ Μιλ, καὶ ζωωδέστεροι.

Αἱ σκέψεις τῶν Ἀρχαρίδων εἶναι ἀπλουστάται, ὄλως διόλου ἀντίθεται τῶν *πολυσυνθέτων* ὄψων των.

— Βλέπετε τί κάμνουν οἱ Ῥωμηοί; Γιατί νὰ μὴν τὸ κάνωμεν κ' ἡμεῖς; Νὰ τὸ κάνωμεν.

Καὶ ἰδοὺ ἀμέσως οἱ βαρυκίνητοι Ἀρμένιοι μεταβάλλονται εἰς βαρεῖς χορευτὰς, τὸ δὲ ἀφράτον ἡμισὺ των εἰς καλλιστρώφους χορευτριάς, ὧν τινὰς δύναται τις ν' ἀκούσῃ μετὰ τὴν ἐν ἰδρωτί ἐνεκα τοῦ στροβίλου πλημμύραν των βαρυαναπνέωσαι νὰ λέγωσι τὸ κλασικὸν ἐκεῖνο:

— Dansé, dansé, fatigué oldum.

* *

Τί νομίζετε ὅτι δύναμαι νὰ σᾶς ἀναγγείλω; Ὅτι ὁ Πύργος τοῦ Λεάνδρου, τὸ ποιητικὸν καὶ μυθολογικὸν αὐτὸ μνημεῖον, μεταβάλλεται ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν τοῦ λόρδου Βηκονσφίλδ εἰς . . . Ξενοδοχεῖον. Τί πτώσις! Ὁ ἀνεφώνει ὁ Ἀχιλλεύς σας καὶ Ἀχιλλεύς μας Παράσχος! Καὶ ἦτο ἱκανὸς νὰ ῥίψῃ κατὰ τῶν Ἀγγλῶν πάλιν ὅλην τὴν Πάργαν μὲ τὸ Σοῦλι, ὅλην τὴν Κρήτην μὲ τὴν Ἴδην.

Ἄλλ' ἐγὼ ὅστις δὲν παρασχίζω προετοιμάζομαι νέος Λεάνδρος νὰ πάρω εἰς τὸν βραχίονά μου τὴν Ἡρώ μου καὶ ἀναπνέων δύο θαλασσῶν αὔρας νὰ τρώγω ὄχι τὴν Ἡρώ, ἀλλὰ μὲ τὴν Ἡρώ μου.

Δὲν μεταβάλλετε καὶ σεῖς τὴν Ἀκρόπολιν σας εἰς Ξενοδοχεῖον;

* *

Ἡ Σιδηρὰ μας γέφυρα ἡ συνδέουσα τὸ Πέραν μὲ τὴν Σταμποῦλ ὀλίγου δεῖν τελειώνει. Προήχθημεν τὸσον εἰς τὸν πολιτισμὸν, ὥστε τὸ ἀερίφως . . . δὲν μᾶς ἀρέσει πλέον. Ἡ γέφυρά μας θὰ φωτίζεται ὑπὸ ἠλεκτρικοῦ φωτός, Καρπανικὸς δὲ (κάμετε τὸν σταυρὸν σας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Τάκου τῆς Κωνσ)λεως) τροχιόδρομος θὰ διέρχεται τὴν γέφυράν μας.

Ὁ θεὸς νὰ τὴν φυλάῃ ἀπὸ συγκρούσεως θωρηκτῶν.

* *

Ὁ τὴν ὀπλοφορίαν ἀπαγορεύων νόμος ἐνεργεῖ πληρέστατα. Οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἀστυνομίας τοῖς μὲν Τούρκους ἀπαγορεύουσι νὰ φέρουν μονόκανα, τοῖς ἐπιτρέπουν ὁμῶς δίκανα καὶ πολύκροτα. Τοῖς δὲ Χριστιανοῖς οὔτε *σουζλά*!

* *

* *

Προχθὲς ἠκούετο εἰς τὰς ὁδοὺς: Τάμ, τάμ! τάμ, τάμ; τάμ! Ἐνόμισα ὅτι πρόκειται περὶ τινος *μὰρς* πρὸς τιμὴν τοῦ Μεταλλικοῦ, ἀλλ' ἦτο μία γαλλικὴ ἡφμερίς ὀνομαζομένη Temps (Καιρὸς).

* *

* *

Σᾶς ἀναγγέλλω τὴν γέννησιν νέας ἀδελφότητος εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον, ὄχι τὸν Κουδουᾶν, ἀλλὰ τῆς Κάλκης. Ἐπρωτίμων νὰ ἦτο εἰς τὸν Κουδουᾶν, ὥστε ἀπελοῦσαι ὄλοι οἱ σύλλογοι καὶ αἱ ἀδελφότητες νὰ προσκυνήσουν τὸν πολιούχον Κουδουᾶν των.

Ἄνεμοστρόβηλος.

ΤΟΛΟΥΤΙΝΗ ΡΙΓΩ

TOLUTINE RIGAUD

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κοσμητικὸν ὕδωρ εἶναι αὐτόχρημα τὸ φυλακτῆριον τῆς ὀραϊότητος. Δροσίζει καὶ μαλακύνει τὸ δέρμα, ἀδξάνει τὴν λευκότητα καὶ ἀνθρότητα αὐτοῦ.

Εἶναι ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅ,τι τελειότερον παρήγαγεν ἡ ἀρώμα-τοποιία.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Κολωνίας, ἐπὶ τῶν μᾶλλον περιζητήτων Vinaigre καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς ρλωρίδος εἶναι ἀδιαφιλονεικτος.

Παρά Κ. Ὀλυμπίῳ φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἐρμοῦ.

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ

DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν ἀργικαν, εὐωδιάζει εὐαρέστως τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ δροσίζει τὴν ἀναπνοὴν, λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ δίδει εἰς τὰ οὖλα τὸν ῥόδιον χρωματισμὸν ὅστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ὑγείας.

Παρά Κωνσταντίνῳ Ὀλυμπίῳ, 206, ὁδὸς Ἐρμοῦ.

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΡΕΞΑΤΕ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΙΦΑΡΤ.

Ὅλα τὰ ὄρατα εἶδη τοῦ πασιγνώστου Καταστήματος τῆς Ὀδοῦ Ἐρμοῦ πωλοῦνται εἰς σχετικῶς μετρίαν τιμὰς ἐνεκα τῆς προσεχοῦς μετακομίσεώς του εἰς τὴν νεόδμητον οἰκίαν τοῦ κυρίου **Χρήστου Γ. Δρακοπούλου**, κειμένη ἐπὶ τῶν Ὀδῶν Ἐρμοῦ, Βουλῆς καὶ Πετράκη, (ἀριθ. 20)